

[Leif Hermann]

stand til at støtte ændringsforslaget vedrørende frigørelsesafgiftsloven.

Lone Dybkjær (RV):

Det fremgår jo af betænkningen til lovforslag nr. L 219, at vi vil redegøre for vores stilling til ændringsforslag nr. 2 ved anden behandling, og når det er føjet ind på den facon, er det, fordi vi gerne vil se en sammenhæng mellem de fire lovforslag, vi i øjeblikket har til behandling.

Jeg kan til hr. Leif Hermanns og andres orientering sige, at vi vil stemme for det af SF stillede ændringsforslag.

Aagaard (KF):

Af betænkningen til lovforslag nr. L 222 fremgår det, at vi vil redegøre for vores stilling til ændringsforslaget.

Vi er af den opfattelse, at ændringsforslaget vil betyde, at vi tilgodeser dem, der ved salg allerede har fået kompenseret deres betaling af frigørelsesafgiften.

Vi indstiller altså forslaget til vedtagelse uændret.

Steffensen (KrF):

På baggrund af de bemærkninger, fru Lone Dybkjær gjorde om ændringsforslag nr. 2 til lovforslag nr. L 219, vil jeg bede om, at vi får lovforslaget tilbage i udvalget mellem anden og tredje behandling.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er meget betænkelige ved de ændringsforslag, der er stillet af socialdemokratiet og det radikale venstre til lovforslag nr. L 222, idet man derved vil hindre en generel tilbagebetaling af frigørelsesafgiften.

En ejendom betales jo for den status, den har i købsøjeblikket; det vil sige, at den nuværende ejer altid vil have betalt frigørelsesafgift og eventuelt også en afståelsesafgift. Ejeren har altså betalt for den værdi, ejendommen havde på grund af dens beliggenhed i byzone, en værdi, som politikerne jo også har ment var af større omfang. Netop fordi den fik denne større værdi, skulle der betales en frigørelsesafgift, og så skulle der bagefter, hvis der var tjent mere, igen betales en afståelsesafgift. Men som alle ved, lægges sådanne engangsafgifter, der lægges på en ejendom, altid på ejendommens pris; det vil

sige, at den nye køber fuldt ud har betalt både frigørelsesafgiften og eventuelt afståelsesafgiften.

Nu fjerner man med et pennestrøg årsagen til den værditilvækst, som ejeren har betalt 40 til 60 pct. i afgift af. Jeg finder det faktisk lidt urimeligt at behandle folk på den måde, blot fordi der blandt dem, der har købt senere, kan være en enkelt spekulant imellem. Indrømmet, det kan der være, men man rammer et langt større tal, som ikke har haft nogen spekulationer med købet. Jeg er betænkelig ved, at vi skal overse den retfærdighed, som ligger i en generel tilbagebetaling af frigørelsesafgiften, for at spare nogle millioner kroner. Jeg forstår ikke rigtig, at man kan og vil argumentere for det.

I kristeligt folkeparti vender vi os skarpt imod ændringsforslagene, og personlig finder jeg det egentlig ganske betænkeligt at stemme for lovforslaget, hvis ændringsforslagene bliver vedtaget.

Stavad (S):

Jeg kan sige til hr. Arne Bjerregaard, at vi ikke med lovforslag nr. L 222 har ønsket at gennemføre en regel, der siger, at man skal tilbagebetale en afgift, som aldrig er blevet betalt. Jeg vil samtidig gerne gøre hr. Arne Bjerregaard opmærksom på, at det ændringsforslag, som socialdemokratiet sammen med andre har stillet, er i overensstemmelse med flertalsindstillingen i betænkning nr. 1003, som er grundlaget for de fire foreliggende lovforslag, og at det er i overensstemmelse med indstillingen hos ministeriernes repræsentanter i udvalget. Derfor finder jeg intet grundlag for den betænkelighed, hr. Arne Bjerregaard giver udtryk for.

Endvidere kan jeg sige, at intet medlem i udvalget har indstillet den løsningsmodel, som ministeren har indføjet i sit lovforslag, og jeg mener faktisk, det er bemærkelsesværdigt, at ministeren overhovedet ikke har taget ad notam, hvilke resultater udvalget, der grundigt har belyst området, er nået frem til.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Nu er ministeren jo professor i ret og rimelighed, så det kunne jo være, at det har fået ministeren til at tænke sig om en ekstra gang på dette område. Men hr. Stavad tager